

Sygn. akt VII U 24/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2023 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 lipca 2023 roku w Warszawie

sprawy D. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania D. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 17 listopada 2021 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje D. G. rentę socjalną na okres od 1 września 2021 roku do 31 sierpnia 2026 roku.

UZASADNIENIE

W dniu 16 grudnia 2021r. D. G. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 listopada 2021r., znak: (...). Wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty socjalnej, a uzasadniając swe stanowisko wskazał, że jest osobą niepełnosprawną, a niepełnosprawność powstała w dzieciństwie przez ukończeniem 18 roku życia. Przez cały okres dzieciństwa był leczony z powodu całościowych zaburzeń rozwojowych, zdiagnozowano u niego zespół Aspergera, jest pod stałą opieką psychiatry, uczęszcza na terapię. Mieszka z rodzicami i potrzebuje ich stałej opieki oraz wsparcia, ponieważ nie jest w stanie samodzielnie funkcjonować. Miał przyznaną rentę socjalną od dnia 1 lipca 2013r. Jako osoba niepełnosprawna skorzystał z pomocy Fundacji (...) w zakresie zatrudnienia wspomaganego w ramach aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych, zgodnie z zaleceniem. Dzięki temu wsparciu od 23 sierpnia 2016r. pracuje w wymiarze 1/2 etatu w sali restauracyjnej, wykonując prace porządkowe. Praca umożliwia mu komunikowanie się ze środowiskiem, jest formą rehabilitacji (odwołanie z dnia 16 grudnia 2021r., k. 3-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy, co zostało potwierdzone w orzeczeniu komisji lekarskiej z dnia 10 listopada 2021r. (odpowiedź na odwołanie z dnia 5 stycznia 2022r., k. 13 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. G., urodzony (...), od dnia 1 lipca 2013r. pobierał rentę socjalną, świadczenie ostatnio zostało mu przyznane do dnia 31 sierpnia 2021r. (decyzja ZUS z 5 września 2013r., k 16 a.r.; decyzja ZUS z 6 września 2016r., k. 35 a.r.). W dniu 3 sierpnia 2021r. złożył wniosek o przyznanie renty socjalnej na dalszy okres. Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z

dnia 29 września 2021r., a następnie Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 10 listopada 2021r. potwierdzili, że badany nie jest całkowicie niezdolny do pracy. W oparciu o powyższe organ rentowy wydał decyzję odmowną z dnia 17 listopada 2021r., znak: (...) (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z 3 sierpnia 2021r., k. 53 a.r.; orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 29 września 2021r., k. 54 a.r.; orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 10 listopada 2021r., k. 55 a.r.; decyzja ZUS z 17 listopada 2021r., k. 56 a.r.).

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 21 sierpnia 2017r. D. G. został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres do 15 września 2022r. z przyczyny 12-C. Wskazano, że niepełnosprawność istnieje od wczesnego dzieciństwa oraz że istnieją wskazania do wykonywania pracy na stanowisku przystosowanym do niepełnosprawności (orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 21 sierpnia 2017r., k. 8 a.s.).

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego psychiatry celem ustalenia, czy ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało przed ukończeniem 18-tego roku życia, w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25-tego roku życia albo w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (postanowienie z dnia 19 stycznia 2022r., k. 15 a.s.).

W opinii z dnia 30 maja 2022r. biegła sądowa psychiatra M. P. wskazała, że u D. G. w 2013r. zdiagnozowano zespół Aspergera. Z badań psychologicznych wynika, że ma intelekt poniżej przeciętnej z dużą dysharmonią w rozwoju poszczególnych funkcji, duże deficyty w zakresie zdolności wzrokowo – przestrzennych, planowania, wnioskowania, wolne tempo uczenia się, zaburzenia emocjonalne, słaby poziom funkcjonowania społecznego, reagowanie lękiem na nowe sytuacje. Od 6 lat jest pod opieką Fundacji (...), korzystał ze wsparcia trenera i doradcy zawodowego w ramach projektu aktywizacji zawodowej, dzięki temu przy pomocy rodziców został zatrudniony w restauracji w wymiarze 1/2 etatu, w której sobie radzi, nadal korzystając z pomocy i terapii psychologicznej. Biegła nie stwierdziła poprawy stanu psychicznego uzasadniającej zmianę stanowiska orzeczniczego z 2016r. Wskazała, że ubezpieczony jest nadal całkowicie niezdolny do pracy na okres 5 lat, od 1 września 2021r. do 31 sierpnia 2026r., a naruszenie sprawności organizmu istnieje od dzieciństwa (opinia biegłego sądowego z dnia 30 maja 2022r., k. 26-30 a.s.).

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2022r. – z uwagi na zastrzeżenia zgłoszone przez organ rentowy – Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego sądowego psychiatry (z wyłączeniem M. P.) na takie same okoliczności, jak w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2022r. (postanowienie z dnia 1 sierpnia 2022r., k. 44 a.s.).

W opinii z dnia 18 listopada 2022r. biegły sądowy psychiatra L. U. wskazał, że na podstawie badania ubezpieczonego rozpoznał u niego brak upośledzenia umysłowego, funkcjonowanie intelektualne poniżej przeciętnej z dużą dysharmonią w rozwoju poszczególnych funkcji poznawczych, nieprawidłowy rozwój społeczno – emocjonalny, całościowe zaburzenia rozwojowe o typie zespołu Aspergera. Biegły uznał, że ubezpieczony nie jest upośledzony umysłowo, ani chory psychicznie, od 5 roku życia z powodu ujawnianych deficytów umiejętności szkolnych pozostawał pod opieką różnych poradni szkolno-pedagogicznych i psychologów. Po rozpoznaniu zespołu Aspergera i całościowych zaburzeń rozwojowych ukończył szkołę podstawową, gimnazjum i liceum – bez matury. Dotychczas nie wymagał leczenia psychiatrycznego szpitalnego. Od grudnia 2012r. do kwietnia 2018r. uczęszczał do (...) w W., gdzie był krótkotrwale leczony farmakologicznie w 2017r. Obecnie nie korzysta z pomocy lekarzy psychiatrów. Ubezpieczony sam się ubiera, dba o higienę, przygotowuje sobie posiłki, pracuje na 1/2 etatu w restauracji, po pracy zajmuje się psem, pomaga w pracach domowych, obsługuje komputer, ogląda filmy. Biegły wskazał, że taki stan zdrowia psychicznego, uwzględniając rozpoznanie całościowych zaburzeń rozwojowych, narusza sprawność organizmu, ale nie w stopniu sprowadzającym całkowitą niezdolność do pracy, ponieważ ubezpieczony nie jest niezdolny do każdej pracy. Biegły podkreślił, że w przypadku ubezpieczonego przebywanie w środowisku innych ludzi i wykonywanie powierzonych zadań odgrywa korzystną rolę terapeutyczną, przyczynia się do zmniejszania nieprawidłowych wzorców jego zachowań i tendencji do wycofywania się z codziennego życia (opinia biegłego sądowego z dnia 18 listopada 2022r., k. 54-56 verte a.s.).

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2023r. – z uwagi na zastrzeżenia zgłoszone przez odwołującego się - Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego sądowego psychiatry (z wyłączeniem M. P. i J. U.) na takie same okoliczności, jak w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2022r. (postanowienie z dnia 19 stycznia 2023r., k. 66 a.s.).

W opinii z dnia 5 kwietnia 2023r. biegły sądowy psychiatra J. W. rozpoznał u ubezpieczonego zespół Aspergera, a także niski poziom intelektualny – poniżej przeciętnej (82 w skali pełnej), co pogarsza rokowania. Wskazał, że stwierdzone zaburzenia z zakresu psychiatrii powodują nadal całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej od 1 września 2021r. do 31 sierpnia 2026r. Biegły podkreślił również, że stan psychiczny ubezpieczonego nie zmienia się od lat. Ubezpieczony pracuje na 1/2 etatu w restauracji w charakterze sprzątacza, jest to czynność nie wymagająca bezpośredniego kontaktu z otoczeniem, a więc odpowiada profilowi stwierdzanych u ubezpieczonego zaburzeń psychicznych, w pracy ma wyznaczonego trenera wspomagającego. Żeby podtrzymać to zatrudnienie i podolać obowiązkom ubezpieczony uczęszcza dwa razy w tygodniu na psychoterapię. Praca ta mieści się w ramach terapii. Biegły wskazał, że mimo iż nie stwierdza się u ubezpieczonego ostrych objawów psychotycznych, to w tej fazie najważniejsze są osiowe objawy choroby, tj. zaburzenia komunikacji i autyzm, zaburzone interakcje społeczne i wzorce porozumiewania się konieczne w każdej pracy. Takie objawy występują u ubezpieczonego i z tego powodu jest on całkowicie niezdolny do pracy. Stereotypowe, odmienne od powszechnych, zachowanie utrudnia porozumiewanie konieczne przy wykonywaniu każdej pracy, stopień zaawansowania objawów jest różny i ma to znaczenie w terapii. U ubezpieczonego stopień zaawansowania zaburzeń uniemożliwia podjęcie pracy w pełnym wymiarze, na otwartym rynku pracy (opinia biegłego sądowego z dnia 5 kwietnia 2023r., k. 100-105 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zebrane w sprawie dokumenty, w tym dokumentację medyczną D. G. konieczną w procesie opiniowania przez biegłych sądowych oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed organem rentowym. Zostały one ocenione jako wiarygodne, ponieważ ich treść oraz forma nie budziła zastrzeżeń.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na opiniach sporządzonych przez biegłych sądowych psychiatrów M. P. i J. W.. Wskazane opinie zostały sporządzone w sposób rzetelny i fachowy, z uwzględnieniem dostępnej w sprawie dokumentacji medycznej ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu badań. Ponadto prezentowane przez biegłych wnioski dotyczące istnienia u ubezpieczonego całkowitej niezdolności do pracy oraz czasu, kiedy powstało naruszenie sprawności organizmu taką niezdolność do pracy powodujące i okres jej trwania, mają charakter stanowczy i jednoznaczny, a poza tym zostały wyczerpująco uzasadnione oraz są spójne.

Organ rentowy zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłej psychiatry M. P. i kwestionował ustalenia dotyczące istnienia całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonego. Sąd wobec zgłaszanych przez organ wątpliwości dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry L. U., a wobec zgłaszanych przez ubezpieczonego zarzutów do opinii ww. specjalisty, dodatkowo dowód z opinii biegłego psychiatry J. W., który co do istnienia całkowitej niezdolności do pracy podzielił stanowisko biegłej M. P.. Opinie biegłych M. P. i J. W. są spójne i zgodne co do daty powstania oraz czasu trwania całkowitej niezdolności do pracy D. G.. Mimo tego organ rentowy wniósł zastrzeżenia także do opinii biegłego J. W. i wnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii innego psychiatry, ponieważ stan zdrowia ubezpieczonego powoduje najwyżej częściową niezdolność do pracy. Jedynym argumentem, jaki przedstawił organ rentowy uzasadniając ten wniosek, był młody wiek ubezpieczonego, który zdaniem organu rentowego powoduje, że ubezpieczony szczególnie wymaga uaktywniania, a nie zachowań intencjonalnych, dających z czasem duże efekty jatrogenne. Organ rentowy jednocześnie nie przedstawił żadnych argumentów i merytorycznych zarzutów pod adresem opinii biegłego J. W., które mogłyby podważyć ustalenia tego biegłego. W tym stanie rzeczy Sąd ocenił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego za nieistotny i zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c.

Natomiast opinii biegłego sądowego psychiatry L. U. Sąd nie uwzględnił orzekając w sprawie, gdyż opinia ta – poza tym, że płynące z niej wnioski są odosobnione – to jest bardzo lakoniczna i w zasadzie, poza przepisaniem wyników badania przedmiotowego i wskazaniem oceny biegłego, stanowiącej odpowiedzi na pytania wynikające z

postanowienia, nie zawiera jakiegokolwiek analizy stanu zdrowia D. G. w kontekście możliwości wykonywania pracy z uwagi na stwierdzone u niego zaburzenia komunikacji i autyzm, co znajduje odzwierciedlenie w zaburzonych interakcjach społecznych i wzorcach porozumiewania się, które są konieczne w każdej pracy. Brak również w tej opinii uzasadnienia oceny biegłego, która nie jest poparta jakimkolwiek argumentem. W takiej sytuacji nie było możliwe zweryfikowanie procesu myślowego, który doprowadził biegłego do przedstawienia wniosków końcowych zbieżnych ze stanowiskiem ZUS, a zatem opinia – nie poddając się weryfikacji – okazała się nierzetelna, a zarazem nieprzydatna w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie D. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 listopada 2021r., znak: (...), podlegało uwzględnieniu.

Warunki przyznania prawa do renty socjalnej zostały określone w ustawie z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (tekst jedn. Dz. U. z 2022r., poz. 240). Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy, renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

1. przed ukończeniem 18 roku życia,
2. w trakcie nauki w szkole lub szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia,
3. w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1 przysługuje renta socjalna stała, jeżeli całkowita niezdolność do pracy ma charakter trwały lub renta socjalna okresowa, jeżeli niezdolność do pracy ma charakter okresowy.

Przepis art. 15 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej zawiera odesłanie ustawowe do niektórych przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022r., poz. 504 – dalej również jako ustawa emerytalna), z zaznaczeniem, że przepisy te stosuje się odpowiednio. Odesłanie to obejmuje między innymi art. 12 ustawy emerytalnej, który zawiera definicję niezdolności do pracy. Zgodnie z treścią tego przepisu niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Wskazać również należy, że przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 grudnia 2000r., II UKN 134/00; z dnia 7 września 1979r., II URN 111/79; z dnia 8 grudnia 2000r., II UKN 134/00, OSNAPiUS 2002 Nr 15, poz. 369; z dnia 3 kwietnia 2003r., II UK 206/02, M.P.Pr. - wkł. 2004 Nr 3, poz. 13; z dnia 7 października 2003r., II UK 79/03, OSNP 2004 Nr 13, poz. 234; z dnia 13 października 2009r., II UK 106/09, LEX nr 558589; z dnia 4 lipca 2013r., II UK 403/12, LEX nr 1350309). Konieczność odniesienia się do normalnych (typowych) warunków pracy można uznać za pogląd utrwalony także w piśmiennictwie (por. T. Bińczycka-Majewska: Wokół projektu zmian prawa rentowego, PiZS 1995 nr 5, s. 3; W. Koczur: Orzekanie o niezdolności do pracy dla celów rentowych (w:) B.M. Ćwiertniak (red.), Prawo pracy, ubezpieczenia społeczne, polityka społeczna. Wybrane zagadnienia, Opole 1998 s. 385; H. Pławucka: Niezdolność do pracy w przepisach prawa emerytalno-rentowego, PiZS 1998, nr 1, s. 4).

W związku z powyższym w takich sprawach, jak rozpatrywana, w toku postępowania dowodowego, konieczne staje się odniesienie do normalnych (typowych) warunków pracy i przez ich pryzmat dokonanie oceny, na ile dana osoba z określonym schorzeniem (schorzeniami) jest w stanie podjąć zatrudnienie i wykonywać pracę w warunkach niedostosowanych do jej potrzeb. W analizowanej sprawie biegli sądowi, których opinie Sąd uwzględnił, oceniając jako rzetelne i wyczerpujące, zgodnie wskazali, że D. G. cierpi na zespół Aspergera, ma intelekt poniżej przeciętnej z dużą dysharmonią w rozwoju poszczególnych funkcji, duże deficyty w zakresie zdolności wzrokowo – przestrzennych, planowania, wnioskowania, wolne tempo uczenia się, zaburzenia emocjonalne, słaby poziom funkcjonowania społecznego, reagowanie lękiem na nowe sytuacje. Wskazani biegli byli zgodni także co do braku poprawy stanu psychicznego ubezpieczonego. Zarazem podkreślali, że ubezpieczony pracuje na 1/2 etatu w restauracji w charakterze sprzątacza i jest to czynność nie wymagająca bezpośredniego kontaktu z otoczeniem, a więc odpowiada profilowi stwierdzanych u niego zaburzeń psychicznych. Ponadto w pracy ubezpieczony ma wyznaczonego trenera wspomagającego, a także żeby podtrzymać to zatrudnienie i podołać obowiązkom uczęszcza dwa razy w tygodniu na psychoterapię. Praca mieści się w ramach terapii. Biegły J. W. brał również pod uwagę, że mimo iż nie stwierdza się u ubezpieczonego ostrych objawów psychotycznych, to w jego przypadku najważniejsze są zaburzenia komunikacji i autyzm, zaburzone interakcje społeczne i wzorce porozumiewania się konieczne w każdej pracy. W konsekwencji, według wskazanych biegłych, ubezpieczony jest nadal całkowicie niezdolny do pracy do 31 sierpnia 2016r.

Zdaniem Sądu, fakt iż ubezpieczony pracuje, a tym bardziej to, że jest w młodym wieku, nie stanowi przeszkody do ustalenia całkowitej niezdolności do pracy. Wynika to z tego, że praca jest wykonywana przez ubezpieczonego w warunkach przystosowanych do jego potrzeb – ma trenera, nie kontaktuje się z otoczeniem, a także pracuje w wymiarze 1/2 etatu. Natomiast na otwartym rynku pracy nie ma możliwości podjęcia pracy przez ubezpieczonego, co potwierdzili biegli. W tej sytuacji, skoro podjęte zatrudnienia, odbywa się w warunkach przystosowanych do potrzeb osoby zatrudnianej, to nie ma podstaw – zgodnie z powołanym orzecznictwem – by z faktu podjęcia tego zatrudnienia czynić argument przemawiający za brakiem całkowitej niezdolności do pracy, tym bardziej, że choć w myśl art. 12 ust. 2 ustawy o emerytalnej całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy, to od wskazanej wyżej zasady przewidziany został wyjątek. Zgodnie bowiem z art. 13 ust. 4 tej ustawy, zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (zob. ustawą z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 1172) nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Oznacza to, że możliwość uznania całkowitej niezdolności do pracy jest wykluczona przy zachowaniu choćby ograniczonej zdolności do pracy, ale w tzw. normalnych (otwartych) warunkach pracy. Konieczność odniesienia się do normalnych (typowych) warunków pracy można uznać za pogląd utrwalony w piśmiennictwie, o czym była już mowa. Potwierdza go również cytowane wcześniej orzecznictwo. W tej sytuacji nie ma racji ani biegły J. U., ani organ rentowy akcentując fakt wykonywania zatrudnienia przez ubezpieczonego oraz istotną rolę tego elementu w terapii. Oczywiście z tym, że praca ma istotne znaczenie terapeutyczne można i należy się zgodzić, to jednak nie wyklucza uznania w przypadku osoby pracującej w warunkach innych niż typowe, że występuje całkowita niezdolność do pracy.

W przedmiotowej sprawie istotne jest i to, że D. G. rentę socjalną pobierał od 2013r. W roku 2021, kiedy ZUS odmówił przyznania mu tego świadczenia na kolejny okres, stan jego zdrowia oraz sposób funkcjonowania nie zmieniły się, co potwierdzili biegli sądowi. Nie było więc przesłanek do tego, by ocenę orzeczniczą, jeśli chodzi o stopień niezdolności do pracy, zmienić. Dokonanej jednak zmiany w 2021r. organ rentowy nie uzasadnił, nie wyjaśnił na czym polegała poprawa stanu zdrowia ubezpieczonego. Zdaniem biegłych takiej poprawy nie można stwierdzić, co wskazuje na konieczność orzeczenia w dalszym ciągu całkowitej niezdolności do pracy D. G..

W związku z powyższym na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 listopada 2021r., znak: (...), została zmieniona w ten sposób, że Sąd przyznał ubezpieczonemu prawo do renty socjalnej począwszy od 1 września 2021r. do 31 sierpnia 2016r.